ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν καὶ δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

'Ενιακόσα καὶ χίλια κι'ἑπτά,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα κ'ἴσ τὸ χέρι.

Εἰκοσιμία μηνὸς 'Απρίλη,
Βοκοτοπούλου ψαλμοὶ ποικίλοι.

Ποῦντος ἐνιακόσα κι'ὀγδοντα-οκτώ,
Πάσχα τοῦ Κυρίου, κουμπουρμᾶς, σφακτό.

Πάθη Βοκοτοπούλου, τῆς Θέμιδος Συμβούλου.

—

Ψάλωμεν Βοκοτόπουλον,
τῆς Σύρας ἀρχοντόπουλον,
Ραδάμανθύν τε κι'Αἰακόν,
κι'ἀπόγονον δικανικὸν
τοῦ πάλαι Φερεκύδη,
ποῦ τὸν ποτίζουν ξύδι.

—

Τῆς Θέμιδος τὰς ἐντολὰς
πιστῶς τὰς διετήρησε
κι'ἔδωσε χάριτας πολλάς,
κι'ἐν τούτοις ἐμαρτύρησε.

—

Δικηγόρον Συριανὸν
κι'ἐθνομάρτυρα κλεινὸν
δεῦτε προσκυνήσωμεν.

—

Καὶ'στὸ Βουλευτήριον
τούτου τὸ μαρτύριον
πάντες ἀνυμνήσωμεν.

—

'Ανυμνήσωμεν φρουρὸν
τῆς Δικαιοσύνης,
ὁποῦ χάριτας πληρῶν
θῦμα πίπτει φανερὸν
τῆς ἀγνωμοσύνης.

—

Εἰς τὸ Βουλευτήριον
ἴτε, λάλα πλήθη,
ποῦ σὲ Δικαστήριον
τώρα μετεβλήθη.

—

'Εκεῖ κάθε μας σωτὴρ
γλωσσοκαμπανάτος,
ὁ δὲ Ράλλης ὁ πατὴρ
γίνεται Πιλάτος.

—

Τί λαὸς συμφύρεται,
χαλασμὸς Κυρίου,
κι'ὁ τῆς Σύρας σύρεται
πρὸ τοῦ Πραιτωρίου.

—

'Ω τῶν μεγάλων ἡμερῶν!...
ἂς βουβαθοῦν οἱ πονηροί...
δικάζουν τοῦτον τὸν καιρὸν
δικαιοκρῖται γεραροὶ
δικαιοκρίτην γεραρόν.

—

Ποίας ὑπέστη συμφορὰς
ὁ Συριανὸς ὁ φουκαρᾶς.
Γι'αὐτὸν κανένας οἶκτος,
καὶ σήμερ'ἀμειλίκτως
τὸν κρίνει κι'ἄπανθρώπως
καθένας γλωσσοκόπος.

—

'Οποία θλῖψις ἄρρητος!
πῶς κρίνετ'ἐμπαθῶς κριτής!..
δὲν ἠξιώθη χάριτος
ὁ τῶν χαρίτων δωρητής.

—

'Ως πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν
μάρτυς ἐσύρθη λατρευτὸς
καὶ τὸν ἐχλεύαζε καθείς.

—

Κι'ἐσίγ'ἀγέρωχον σιγὴν
ὁ χαριτόβρυτος αὐτὸς
καὶ πρῶτος χαριτοβριθής.

—

'Ο Βοκοτόπουλος γελᾷ,
καθένας τοῦτον ἂς ὑμνῇ,
ποῦ θέλουν σώνει καὶ καλὰ
νά τὸν καθίσουν'στὸ σκαμνί.

—

Θέλουν ἐξιλαστήριον
δικαιοσύνης θῦμα,
καὶ κατηγορητήριον
καλαναρχοῦν'στὸ βῆμα.

—

Σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαύρη'μέρα,
κι'ὁ φουκαρᾶς ὁ Συριανὸς
σταυρόνετ'ἐκεῖ πέρα.

—

Τῆς εὐνομίας ἡ Βουλὴ
τὸν Συριανὸ σταυρόνει,

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΟΝ ΑΠΕΙ ΡΑΤΑΝ

κι'ὁ Θεοτόκης δὲν'μιλεῖ,
κι'ἄλαλος καμαρόνει.

—

Σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαύρη'μέρα,
κι'ὁ τῶν χαρίτων Συριανὸς
στρέφει πρὸς τὸν πατέρα,
πρὸς τὸν Κορφιάτη δηλαδή,βοήθειαν ζητῶν
κατὰ τῶν σταυρωτῶν.

—

Οἴμοι! φωνάζει γοερῶς
τῆς Θέμιδός μας ὁ φρουρός.
'Ιδὲ τὸν ἄκακον ἀμνόν,
τὸν πάσης χάριτος γυμνόν.

—

Καὶ σπεῦσον πρὸς βοήθειαν
αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν,
καὶ πάταξον εὐθείαν,
τιμώρησον μωρίαν.

—

Δέομαι τῷ Κορφιάτῃ μου,δέομαι τῷ σωτῆρι μου,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα νὰ γίνῃ γιὰ χατῆρι μου,
καὶ μὴ μ'ἀφίνῃς μόνον
ἐντὸς τοῦ Πραιτωρίου
ν'ἀνέχωμαι τὸν πόνον
τοιούτου μαρτυρίου.

—

Σὺ μὲς'στῆς τόσαις μου χολαῖς
συχωροχάρτι δῶσε,
καὶ τὸν ἐν χάρισι πολλαῖς
περιπεσόντα σῶσε.

—

Τόση δικαιοσύνη μου
δὲν'βγῆκε σὲ καλό μου,
καὶ μὲ τὴν καλοσύνη μου
'βρῆκα τὸν'διαβολό μου.

—

Ἴλεως σήμερα γενοῦ
σ'ἐμένα γιὰ καλό σου,
καὶ Βοκοτόπουλος φανοῦ
'στὸν Βοκοτόπουλό σου.

—

Μὰ σὺ μαρτόλος δὲν'μιλεῖς
καὶ ξεροκαταπίνεις,
καὶ μόνον μου μὲ τῆς Βουλῆς
τοὺς Πραίτορας μ'ἀφίνεις.

—

Μήτε σκοτίζεις μιὰ στιγμή,Κορφιάτη,τὸ τσερβέλο σου
γιά'μένα τὸν ἀστέρα σου,
μὰ πέρνεις τὸ καπέλο σου
νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου.

—

Καὶ τῶν φίλων ἡ φατρία
προσπαθεῖ κι'αὐτὴ τουλοῦμι
σὰν τοὺς ἄλλους νὰ μὲ κάνῃ.

—

Πόση θλίψις καὶ πικρία,
ποῦ καὶ Συριανὸ λουκοῦμι
δὲν'μπορεῖ νὰ τὴν γλυκάνῃ.

—

Κι'ἀπὸ τὸ δικό των χέρι
'στοῦ διαβόλου τὸ τεφτέρι
κάθε τόσο γράφομαι.

—

Πῶς κι' ἐκεῖνοι μ'ἀγαποῦν!..
σὰν δὲν ἔχουν τί νὰ'ποῦν
βγάζουν ὅτι βάφομαι.

—

Τότ'ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,
τῷ καθ'ὅλα σοβαρῷ,
ὁποῦ μέσα'στὰς κλεινὰς ἦλθαν ξένοι Βασιλεῖς,
ἄναψαν πολλῶν ρητόρων καθὼς λένε τὰ καντύλια,
καὶ γιὰ κάποιον νταυλαμπᾶ λόγος ἔγινε πολύς,
ποῦ τῶν κοριτσιῶν τῆς τσέπαις ἔψαχνε νὰ'βρῇ μαντύλι.

—

Τόνον ἔπερναν ὀργίλον
καὶ'στῆς Θέμιδος τὸν στύλον
ἔψαλαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι
μὲ μονότονο τροπάρι
πῶς νὰ δώσῃ τώρα χάρι
'στὸν παππᾶ μὲ τὸ μαντύλι.

—

Λόγ'ἠκούσθησαν τραχεῖς
κι'ἔλεγαν ἐδῶ κι'ἐκεῖ:
ὁ παππᾶς μας ὁ παχὺς
ἔφαγε παχειὰ φακῆ.

—

Κι'ἔδειχνε καθένας φρίττων
εἰς τὸν ἄνδρα τῶν χαρίτων
τὸ μαντύλι τοῦ παππᾶ,
πλὴν ἐκεῖνος σιωπᾷ.

—

Μὰ καὶ μὲ τὸν Γιαννουκάκη
ἴσα μ'ἕνα φουντουκάκι
τοὔχουν τὴν καρδιὰ φαρμάκι.

—

'Εκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα σοβαρῷ,
ἐφάνη πάλιν τρομερὸς κι'ὀξύθυμος ὁ Ράλλης
κι'εἶπε'στὸν Βοκοτόπουλον μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ πορφυρᾶς ἐξάψεως τάδε τὰ τραγικά :
ἂν εἴξευρε κι'ὁ Βασιλεὺς ὀλίγα νομικά,
δὲν θὰ μποροῦσες Ὑπουργὸς μηδὲ στιγμὴν νὰ μείνῃς,
καὶ τὸ φρικτὸν διάταγμα τῆς χάριτος ἐκείνης
βεβαίως κατὰ πρόσωπον θὰ'στὸ πετοῦσ'ἐμφρόνως
καὶ σέν'ἀπ'τὸ παράθυρο θὰ 'γκρέμιζε συγχρόνως.

—

Τοιαῦτα τούτου λέγοντος
καὶ τοὺς παρόντας φλέγοντος,
κἄποιος ἐγέλασε δειλά,
κι'ὁ Ράλλης εἶπε: ποιὸς γελᾷ
χωρὶς'ντροπή,χωρὶς αἰδώ;
ἂς ἔλθῃ'μπρός μου νὰ τὸν'δῶ.

—

Καὶ τὰ μαλλιά του'σήκωσε'στ'ὀλόχρυσο κεφάλι
σημεῖον πῶς τὸν ἔπιασαν τὰ νευρικά του πάλι,
καὶ φόβῳ συνεσχέθησαν καὶ τἄχαν σὰν χαμένα,
κι'ἐκεῖνον τὸν γελάσαντα τὸν'πῆγε τρία κι'ἕνα.

—

Οὐ μὴν γελῶν ἐφάνη
κι'ὁ χαριτοβριθὴς
ὁ τόσον ἀπαθής,
καὶ δι'αὐτὸ καθεὶς
δικαίως ἐξεμάνη.

—

Κι'ὁ Ράλλης εἶπε τότε:βαβαὶ τῆς ἀφροσύνης!
ἰδού!γελᾷ κι'ὁ γίγας ὁ τῆς Δικαιοσύνης!

Ἐμεῖς γιὰ τοῦτον λέμε
ρεντίκολα πολλά,
ἐμεῖς γιὰ τοῦτον κλαῖμε,
κι'ὅμως αὐτὸς γελᾷ.

—

κι'ἐμίνετο τὸ φοβερὸν Κριτήριον
λους δικαστὰς κι'ἐκείνους τοὺς Πιλάτους,
κι'ὁ Πετμεζᾶς πῶς εἶνει Βουλευτήριον
ἀπεκάλεσε τοὺς Βουλευτὰς τοῦ κράτους.

—

Κι'ἠκούσθη καγχασμὸς ἐκεῖ
κι'ἐπάφλαζε ρητορικὴ
τὰ μάλα δικηγορική,
μένας ἀσφαλεῖς ἡ Θέμις εὐοδώθη,
ποῦ φάσκελο κανένα δὲν ἐδόθη.

—

'Εκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
ἐν'Απριλίῳ φλογερῷ,
σε τοὺς Ρωμηοὺς ὁ μέγας Κερκυραῖος
κι'ὑπερπυρώνοντο μυαλά,
κι'ἐπράβαλε δειλὰ δειλὰ
ὁ πρῶτος ὁ κορέος.

—

Παρακλαδόντες μερικοὶ
εὐέλπτοι καὶ νευρικοὶ
τῆς Θέμιδος τὸν μύστην
τὸν κατα.δ.ικόμενον,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
τοῦ'βγάλανε τὴν πίστιν.

—

Κι'ἦλθαν πολλοὶ τῶν Βουλευτῶν
εἰς ἴδιον δωμάτιον,
καὶ τότ'ἐνέδυσαν αὐτὸν
μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον,
ντρέπεται κι'ἐκεῖνος γιὰ τῆς χάρις,
ποῦ τοὔφεραν τρομάραις.

—

ρτυρίου στέφανον λαμπρὸν περιεβλήθη
κι'ὑπόρησαν τὰ πλήθη,
καὶ κάλαμον ἐπέθηκαν'στὴν δεξιὰν αὐτοῦ
χαρίτων διατάγματα φιλάνθρωπα νὰ γράφῃ,
κι'ἐκεῖνος ἀπαθέστατος πρὸ κάθε σταυρωτοῦ
πρὸς τὴν μητέρα Θέμιδα φιλομειδὴς ἐστράφη,
κι'ἄφες αὐτοῖς,ἐφώναζε,μόνο καιρὸ νὰ χάνουν,
ἄφες αὐτοῖς,οὐκ οἴδασι τί λένε καὶ τί κάνουν.

—

Καὶ πρὸς ἐκείνους ἂς δοθῇ Βοκοτοπούλου χάρις,
εἶπε γονυπετῶν,
καὶ σπόγγον ὄξους περιθεὶς καλάμῳ Καφαντάρης
ἐπότιζεν αὐτόν.

—

Ὁ λειτουργὸς ὁ προσφιλὴς
χολὴν ἐγεύθη κι'ὄξος,
οὐ μὴν δεδόξαστ'ἐν πολλοῖς
περιφανῶς κι'ἐνδόξως.

—

Ὁ φιλανθρώπου χάριτος τοὺς πάντας ἀξιῶν
μὲ τὴν ἀπολογίαν του τὰς ἀκοὰς ἐκύλει,
κι'ὁ Γιαννουκάκης σὺν αὐτῷ παρὴν ἐκ δεξιῶν
κι'ἐξ εὐωνύμων ὁ παππᾶς μὲ κοριτσιοῦ μαντύλι.

—

Κι'ἀνέκραζαν γονυπετεῖς:
μέγας ὁ δίκαιος κριτής.
Χαῖρε,χαρίτων πάροχε,χαῖρε,χαρίτων βρύσις,
κι'εἰς ἄλλους χαρὶν σὰν κι'αὐτοὺς ὁμοίαν νὰ χαρίσῃς.

—

Σιγῶν ἐδέχθη χλευασμοὺς
κι'ἠνοίχθησαν πρὸς σαρκασμοὺς
χείλη πολλῶν σαρκαστικά,
ὅταν'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
τῆς δίκης τῆς ἁμαρτωλῆς
ἐδιάβαζε τὰ πρακτικά.

—

Βουλῆς τὸ καταπέτασμα σὲ δύο διερράγη
κι'ἔρριζε κόσμος κεχηνὼς
ὅταν ἐβέλασαν δεινῶς
οἱ τῶν κομμάτων τράγοι.

—

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μὰ καὶ σεισμὸς τῆς Θεμιδος διεσεισε τὸν νοῦτων
κ' ὁλόκληρον τὸ κράτος,
ὁπόταν σὰν Πιλάτος
ὁ Ράλλης τοὺς ἐρώτησε: τί νὰ ποιήσω τοῦτον;
καὶ πάντες ἄρον ἔκραξαν κ' ἀμέσως σταυρωθήτω
καὶ χάρις 'στὸν ἀσύγγνωστον συγγνώμης μὴ δοθήτω.

—

Ὁ γλῶσσαν ὁμιλῶν ἄβρὰν
μὲ λόγχην γλώσσης τὴν πλευρὰν
βαθέως ἐκεντήθη.

—

Κ' εὐθέως χάρις ἐξ αὐτῆς
δικαιοσύνης λατρευτῆς
διέρρευσε 'στὰ πλήθη.

—

Ὅτ' ἐκ τοῦ βήματος ὠχρὸν
οἱ φίλοι σὲ καθεῖλον,
κ' εἶδες 'στὰ πάθη σου ψυχρὸν
τὸν ἕνα κ' ἄλλον φίλον,
τότε συνεκινήθησαν καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη,
τότε κ' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς μεθ' ὅλων ἐλυπήθη,
κρυφίως δ' ἐψιθύρισε 'στὸν φίλο Περικλέτο:
ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.

—

Ὁπόταν συγκατένευσες ὀρθὸς νὰ σηκωθῇς
καὶ ν' ἀπολογηθῇς,
τότε κ' ὁ Κόντες ἔλεγε: δόξα κ' ἐμοὶ καὶ πᾶσι
καὶ τῇ μακροθυμίᾳ σου καὶ τῇ συγκαταβάσει.

—

Κ' ὅταν ἐλάλεις εὐφραδής, μὰ κ' ὅταν ἐσιώπας
καὶ Φαρισαίους ὤκτειρες καὶ Γραμματεῖς κυνώπας,
σοῦ 'φώναζαν: φιλάνθρωπε, πρὸς καταδίκην σύρε,
κ' ὁ Ράλλης τὸ χερουβικὸ πολὺ 'ψηλὰ τὸ 'πῆρε.

—

Κ' ὁπόταν εἶπες διὰ σοῦ πόσ' ἀγαθὰ καὶ ποῖα
ἐδόξασαν τὴν Θέμιδα, πάντες ἐβόων τότε:
δόξα τῇ χάριτι τῇ σῇ καὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ,
κ' ἔχασκαν Κεντηρίονες καὶ νόμων στρατιῶται.

Βοκοτοπούλου θρῆνος ψαλλόμενος ἐρρίνως.

—

Τῆς Θέμιδος ὁ μύστης
ἀπὸ τὴν κάθε σπεῖραν
ἐδέχθη μαστιγώσεις,
χορτάτοι δὲ καὶ νήστεις
'στὸ χέρι τὸν ἐπῆραν
μ' αὐτὰς τὰς ἀθωώσεις.

—

Τί μάρτυς πολυτλήμων!
διὰ συνήθη κλέη
σκληρῶς κατηγορήθη.
Τέτοιος παντελεήμων,
παντοῦ δωρῶν ἐλέη,
πῶς δὲν ἀντιλεήθη;

—

Μὲ τὰ χαρίσματά σου
καὶ μὲ τὰς χάριτάς σου
ἐκίνησες τὸν φθόνον,
βγάζεις τὸ κόμμα λάδι
καὶ γίνεσαι σημάδι
γλωσσῶν δικαιοκτόνων.

—

Κάθε φθονῶν βερέμης
καὶ τὸ μικρόν σου λάθος
ὡς φοβερὸν τὸ κρίνει,
ἀλλὰ κ' ἡ μήτηρ Θέμις
τὸ σὸν ὁρῶσα πάθος
μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

—

Ὦ σὺ χαρίτων φρέαρ,
δικαιοσύνης ἔαρ,
ποῦ σου, καλέ, τὸ κάλλος;
Κ' ὁ πρώην μελανείμων
πῶς ἔγινε λευχείμων,
ἐρωτοῦσε κ' ἕνας κ' ἄλλος.

—

Κ' ἡ μυροφόρος Σύρα
ἔρρανε μὲ τὰ μῦρα
μύστην ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
μὰ κ' ὁ παππᾶς ἐκεῖνος
ἐθρήνει σέ, τὸ σκῆνος
καὶ τῶν τριῶν Χαρίτων.

—

Ἀλλ' ἂν πιστὸς 'στοὺς νόμους
σιγῶν ἐδέχθη μώμους
καὶ σκώμματα σκληρά,
πλὴν τέλος διεσώθη
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐδόθη
χάρις σιωπηρά.

—

Κ' ἂν ἤνοιξαν δριμέα
κατὰ τοῦ δικηγόρου
τῶν ἀσεβῶν τὰ χείλη,
πλὴν ἔγινε σημαία
Θέμιδος ἀθλοφόρου
τραγόπαππα μαντύλι.

—

Κ' ὁ μὲν ἐξιλεώθη
κ' αὐτὸς ἐδικαιώθη,
κ' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.
Διὸ σὲ προσκυνοῦμεν
καὶ πάντες ἀνυμνοῦμεν
τοῦ Συριανοῦ τὰ πάθη.

—

Τὸ τί σημαίνει κρίνειν
Ρωμηῶν δικαιοσύνην
τὸ ξέρω κ' ἀπὸ πέρσυ,
καὶ μὲ ψυχὴν γενναίαν
φιλανθρωπίαν νέαν
σῇ δώρησον ἐγέρσει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἀκτῖνες, νέον ἐκδοθὲν ἐν Κωνστατινουπόλει
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον, μπαξὲς καὶ περιβόλι.

—

Καὶ τὸν Ἀλογογιατρὸ Πέτρου τοῦ Κωνσταντινίδη
σ' ὅλους σας τὸν συνιστῶ, συμβουλὰς χιὰ ζῷα δίδει.

—

Τοῦ Δέλτ" Ἀντωνιάδου μὲ κάλλος περισσὸν
πολύτιμον βιβλίον περὶ τῶν Μελισσῶν.

—

Ἔμπορος γνώστης τῶν ἐδῶ κ' ὅλης τῆς Ὑδρογείου,
Σωκράτης ὁ πασίγνωστος, ὁ Παπαγεωργίου,
μᾶς ἦλθε ραδινότατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
μὲ τόσων θαυμαστῶν σορμῶν ἐπίζηλον σωρείαν
πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
αὐτοῦ Καταστημάτων,
ποῦ 'στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κάνουν σουξὲ μεγάλο,
τὸ πρῶτο δώδεκ' ἀριθμός, σαραντατρία τἄλλο.